

Moto celostnega razvoja Logarske doline je v ravnovesju zelenega in možnega.

Na koncu brošure je zapisanih tri najst zaključnih misli o trajnostnem razvoju tega območja.

Model razvoja, ki ga izvajajo v varovanem območju krajinskega parka Logarska dolina, je posebnost tudi v okviru celotnega območja Alp in kot tak lahko služi za dobro podlago tudi drugim primerljivim območjem. To pa že ima določeno težo in vrednost.

T. L.

Izšla je 10. številka Planinskega popotnika

V februarju je Mladinski odsek pri PD Šoštanj izdal že 10. številko svojega internega časopisa Planinski popotnik.

V tej številki razmišljajo o prihodnosti PZS in planinske dejavnosti, predstavijo zloženko o Trški poti, ki je izšla v preteklem letu, nekaj besed namenijo 5. obletnici Mladinskega odseka, svoje strani pa za predstavitev dobijo tudi posamezne planinske skupine, ki delujejo v okviru društva (skupina v vrtcu, skupini na OŠ ter dijaška in študentska skupina). V nadaljevanju nas s planinskimi nasveti poučijo še o planinski opremi in mišičnih krčih. Predstavljena sta tudi plana načrtovanih akcij in izletov društva ter Mladinskega odseka, ki jima sledijo opisi posameznih načrtovanih izletov v letošnjem letu.

Koristne so tudi informacije o virtualnem planinstvu, mobilni telefoniji v gorah, evropohodu, ugodnostih za člane... Ne manjkajo niti uradne objave, vse skupaj pa zaključijo s pesmico in notnim zapisom Treh planik.

Planinski popotnik je glasilo, ki ga člani PD Šoštanj s ponosom pokažejo in podarijo tudi drugim. Za njegov nastanek so se v letošnjem letu potrdili **Andreja Konovšek** (urednica), **Bojan Rotovnik** (glavni pomočnik) ter uredniški odbor v sestavi **Martina Pečnik**, **Matej Kortnik**, **Barbara Mavsar** in **Brina Jerič**. K sodelovanju so pritegnili še nekaj novih piscev člankov. Ob

tem, da je bil časopis sploh izdan, pa ne smemo pozabiti na sponzorje, ki so odigrali pomembno vlogo: Občina Šoštanj, KS Šoštanj in PD Šoštanj. Vsem hvala!

Andreja Konovšek

društvene novice

Tomaž Rovšček (*22.3. 1952, †17. 2. 2001)

Tomaž je 17. februarja letos pod vrhom Meje nad planino Razor stopil svoj zadnji korak na poti v svet tišine, v svet, ki ga je ob vsakem oprijemu in stopinji na svojih številnih gorskih poteh in brezpotjih tako srčno srkal vase. Ni hlastal za ekstremnimi smerni. Njegova duša ni potrebovala rekordov. V gorah je užival in iskal neodkrite lepote. Častil je poslednje samotne kotičke. O svojih doživetjih je vselej rad spregovoril, ko se je vračal med svoje najbližje, med vse nas. Vtise je neutrudno beležil s fotoaparatom, skiciral in si jih zapisoval. Velikokrat jih je v valu zanesenosti zložil tudi v verz. Zdi se, kot da je tam gori iskal in našel samega sebe, bistvo svoje umetniško ubrane duše. Vse do usodnega dne se je razposajen vračal v dolino, kjer je, utesnjen, dobesečno vegetiral do naslednjega obiska gora. Bil je zadnji izmed četverice Ivancovih pobov z Mosta na Soči, ki jih je

omamni pogled na venec Peči izpred vrat očetove delavnice zapeljal v gorski svet. Zadnji – ne samo zaradi tega, ker je bil najmlajši, ampak tudi zato, ker se je za ta korak odločil sorazmerno pozno – kot da bi okleval in razmišljal, kaj mu je storiti v življenju poleg poklica. Iskal je ravnotežje med realnostjo vsakdanjika in svojimi mladostnimi sanjami o vsem lepem tega sveta. Naenkrat je zaživel in si obogatil življenje. Želel je še več, zato je začel zajemati z veliko žlico. Hotel je nadoknaditi tisto, kar so njegovi bratje in nekateri vrstniki že užili. Začel je plezati po domačih gorah. Še posebej je ljubil Trento in vršace nad Zapotokom. Spoznaval je smeri v Dolomiti in Paklenici. Dvakrat je plezal in smučal v perujskih Andih in se povzpел na njihov najvišji vrh – Huascarán. Prednost je dajal turnemu smučanju in kadar je le utegnil, se je podal na vrhove nad planino Razor, ki jih je odlično poznal. Kot dopolnitev teh prizadevanj je gojil tudi gorsko kolesarstvo.

Član PD Tolmin je postal že v mladih letih, aktivneje pa se je vključeval v organiziranje planinskih izletov po letu 1991, ko si je pridobil naziv planinski vodnik (za vodenje težkih in lahkih zimskih tur). Vsako leto je organiziral do deset predvsem težjih društvenih izletov. Kot član Odseka za izletništvo pri PD Tolmin in član Upravnega odbora od leta 1989 dalje je pomagal tudi pri drugih društvenih dejavnostih in se vedno rad udeleževal delovnih akcij. Njegovo estetsko doživljanje narave je motil vsak najmanjši tujek. Da, celo proti pretiranemu označevanju planinskih poti je kdaj dvignil glas. Pa to ni bilo vse. Bil je tudi dejaven član pevskega zbora Zdravko Munič, prepeval je v cerkvenem zboru in bil član upravnega odbora Kulturnega društva Ivan Pregelj na rojstnem Mostu na Soči. Svojo nemirno in čutečo dušo je potešil z risnjem portretov in gorskih motivov.

Tomaževo slovo je bilo nenadno in prezgodnje. Naenkrat je bilo sklenjeno snovanje prve samostojne likovne razstave, pisanje pesmi in drugih tekstov, predvsem s pla-

ninsko motiviko. Izgubili smo nekoga izmed nas, ki je vsakokratna družjenja napolnil z vedrino in našemu početju dajal prepotrebne-ga duha. Izgubili smo tudi del sebe. Naj nam bo v uteho, da se mu je življenje izteklo prav sredi gorskega sveta, ki ga je tako ljubil.

-žr-

Vlado Šorli – častni član PD Tolmin

Vlado Šorli (roj. 14. 7. 1931) se je že zelo mlad zapisal goram. Leta 1954 je prvič postal član Upravnega odbora PD Tolmin, nato pa je svoje članstvo v odboru nadaljeval v razdobjih 1957–1960 in 1963–1979. Od leta 1984 do 1988 je bil član Nadzornega odbora, nato pa od leta 1989 do letos spet član Upravnega odbora. Njegovo odborništvo je povezano s skoraj pol stoletja aktivnega dela v dobrobit matičnega planinskega društva. Deloval je v markacijskem odseku, gorski reševalni službi in na gospodarskem področju.

Ko je leta 1954 prevzel funkcijo načelnika markacijskega odseka, so bile po njegovi zaslugi obnovljene in označene skoraj vse pomembnejše poti na območju PD Tolmin vključno s transversalo. Zastavljeno delo je nadaljeval še v naslednjem letu, ko je že počasi prevzemal naloge v gospodarskem odseku in bil kot markacist na rednem občnem zboru prvič javno pohvaljen. K temu področju svojega dela iz rane mladosti se je na lastno pobudo ponovno vrnil zadnja tri leta, odkar ni več oskrbnik Koče na planini Razor. Dela na zaraščenih poteh, ki jih je poškodoval še zadnji potres, se je lotil z izkušnjami in predano ter tako spet opravil za društvo zelo pomembno delo.

Leta 1954 je vstopil v GRS kot pripravnik, od leta 1961 dalje pa je član. Spada v prvo generacijo članov GRS, ki je opravila izpite leta 1960 na planini Razor. Za delo v GRS je v tem času prejel Srebrni znak GRS (za 25 let dela), plaketo postaje GRS Tolmin (za 30 let dela) in listino Zaslužni član GRS (za 35 let dela).

Vlado Šorli

Najbolj viden je njegov prispevek na gospodarskem področju. Ko je leta 1955 sprejemal funkcijo gospodarja, na katero je bil formalno imenovan leto dni kasneje, je prevzel skrb za tri glavne društvene objekte: Kočo na planini Razor, okrepevalnico v Tolminskih Ravnah in planinski dom Jalovec v Trenti, pa še vse drugo, kar je sodilo zraven. Društvo je kasneje usmerilo vse sile v Kočo na planini Razor, ostale objekte pa je sčasoma opustilo. Društveni viri poročajo o tem, kako je v družbi še dveh delavcev med 30. oktobrom in 22. novembrom leta 1956 v mrazu in snegu pripravil 18 ton gašenega apna za gradnjo in tako pomagal prihraniti društvu dragocen denar. Tako resno in zavzeto je nadaljeval svoje delo vse do zadnjih let.

Njegov prispevek je tesno povezan z rastjo in razvojem naše planinske postojanke. Vanjo je vgradil na stotine prostovoljnih delovnih ur. Z manjšimi prekinitvami je bil vodja gospodarskega odseka skupno 20 let (1956–1959, prekinitve zaradi odhoda na šolanje, 1963–1965, vmes pomočnik gospodarja, 1968–1978 in 1987–1989). Od leta 1990 do vključno 1997 je bil oskrbnik v koči. V letih neprestanih gradbenih posegov v Koči na planini Razor se je delo gospodarja prepletalo z delom vodje gradbenega odseka. Nema lokrat ga je opravljala kar ista oseba.

V času, ko je bil oskrbnik, se je v akciji Dela Išcemo najprijetnejše

planinsko domovanje koča kar pet let zapovrstjo uvrstila v sam vrh: 2. mesto med kočami v sredogorju za leto 1991, 1992, 1993, 1994 in visoka uvrstitev leta 1995. Prejel je naslednja priznanja: Srebrni in Zlati častni znak PZS, Srebrni in Zlati častni znak PZJ ter državni odlikovanji Red dela s srebrnim vencem (1976) in Red zaslug za narod s srebrno zvezdo (1986).

Komisija za priznanja in Upravni odbor PD Tolmin sta upoštevala predvsem njegovo dolgoletno delo v naši organizaciji in velikanski prispevek h krepitvi materialne osnove planinskega društva. Zato sta predlagala, da se mu na občnem zboru 9. 3. 2001 podeli listino častnega člana PD Tolmin. Ob prejemu tega visokega društvenega priznanja in prihajajočem sedemdesetletnem življenjskem jubileju Vladu Šorliju iskreno čestitamo!

Žarko Rovšček

Janko Koren – častni član PD Tolmin

Janko Koren (roj. 10. 12. 1931) je bil član Upravnega odbora PD Tolmin od leta 1961 do 1969, vmes je bil v letih 1970–1977 član Nadzornega odbora, nato pa od leta 1978 vse do letos spet član UO PD. Vsega skupaj beleži torej okroglo 40 odborniških let. Če upoštevamo, da je bil pred tem že zelo mlad član planinske organizacije, lahko reče-

Janko Koren in njegov zvesti Lando